

Truus en de beheerder

De belevenissen van
een
beheerdersechtpaar
in Frankrijk

Ine van Veenendaal-Verdouw

Schrijver: Ine van Veenendaal-Verdouw
Coverontwerp: Ine van Veenendaal-Verdouw
ISBN: 127070
© Ine van Veenendaal-Verdouw

Inleiding

Tien jaar geleden gooiden mijn man Piet en ik het roer om en vertrokken wij naar Frankrijk voor een heel ander leven. Daar werkten we op het vakantiepark ‘Village Océlandes’. Eerst als werknemers en later als zelfstandigen. Nu zijn we gepensioneerd maar in die tijd op het park maakten we zoveel leuke situaties meer dat ik die graag met u deel. De stukjes schreef ik niet speciaal voor degenen die bekend zijn met het park maar voor iedereen die houdt van korte en krachtige verhaaltjes. De anekdotes van Truus en de beheerder berusten allemaal op waargebeurde belevenissen, hier en daar een beetje geromantiseerd en overgoten met een sausje van humor. Het onderwerp van ieder verhaaltje spreekt voor zich.

Alle namen zijn gefingeerd. Mocht u zich als huiseigenaar, huurder of vriend herkennen dan danken wij u voor de medewerking en de fijne herinneringen die we bewaren aan deze tijd. We hadden ze niet willen missen. We hopen dat u de humor ervan in ziet. En de minder leuke ervaringen, ach die vielen achteraf best mee.

Bent u onaangenaam verrast door de rol die u denkt te spelen in dit boekje, dan verzeker ik u, dat het in dat geval zeker niet u betreft.

En tenslotte: voor u die droomt van een ander leven is ons advies: “Beter spijt krijgen van het te hebben gedaan dan spijt krijgen van het te hebben gelaten”.

Wij hebben in ieder geval geen spijt!

Veel leesplezier toegewenst.

De rolmaat

Eén van de eerste dagen van Truus en de beheerder op het park is Truus druk bezig in de receptie als de beheerder bij haar en de receptioniste komt koffiedrinken.

Na een kort gesprek over het ochtendgebeuren rommelt hij wat achter de desk en vindt een mooie rolmaat. Hij bekijkt deze eens goed en ziet allerlei leuke bijzonderheden, er zit zelfs een lampje op.

“Handig als je op wat donkere plekken moet meten”, zegt de beheerder, “en dit lijkt wel een luidsprekertje.”

“Hé,” vervolgt hij: “dit is een Voice Recorder, daarmee kun je inspreken wat je hebt opgemeten en later noteren. Dat is handig!”

Hij drukt op het knopje en zegt: “De mijne is 20 cm lang.”

Hij speelt het verschillende keren af en ze liggen alle drie in een deuk.

Grote hilariteit bij Truus en de receptioniste want die zien het helemaal voor zich, de eerstvolgende die de rolmaat gebruikt en op het knopje drukt hoort: “De mijne is 20 cm lang”...

Truus roept gierend uit dat iedereen de stem van de beheerder zal herkennen.

De beheerder is inmiddels iets minder enthousiast en probeert het bericht te wissen. Als dat niet lukt stopt hij de rolmaat ver achterin een lade weg en gaat lichtelijk geïrriteerd weer aan het werk.

Als de beheerder uit het zicht is, spreekt Truus over de oude opname een nieuw bericht in. Op deze oplossing is de beheerder nog niet gekomen.

Soms vragen mensen of het niet te stressvol is zo'n baan, nou vandaag zeker niet!

De witte hond

Er zijn nieuwe eigenaren op het park gearriveerd, hele aardige Belgische mensen. Ze komen uit een plaats in Wallonië. Ze doen erg hun best om Nederlands te spreken. Het is te verstaan maar zóóó plat.

Ze hebben een grote witte Pyreneese berghond, formaat kleine pony. De hond is sterk en loopt graag weg. Vandaar dat zijn baasje heeft besloten om de tuin helemaal te omheinen.

Aangezien daarvoor toestemming nodig is van de vereniging van eigenaren moet Truus, bij gebrek aan tijd van de voorzitter, in plaats van hem bekijken of het aangeschafte materiaal goed is en de plaats voor de afrastering juist is gekozen. Daar aangekomen blijkt de hond hem te zijn ‘gepeerd’, zoals zijn bazin dat noemt.

Ze nemen toch even de geplande verandering door want Truus heeft nog meer te doen. De eigenaar doet een poging om het hekwerk aan de andere kant van de heg geplaatst te krijgen. Dat gaat natuurlijk niet door. Het zijn niet de burens die om een hek vragen.

Als ze aan het einde van de tuin, die daar grenst aan het bos, de plaats bepalen voor het hek, wijst de vrouw het bos in en roept : “Kiek ne kji doar... Doa haa den ond...”

Maar wat blijkt: Het is een andere eigenaar die op de fiets door het bos rijdt. Zijn mooie, witte bos haar komt net boven de hoge varens uit. Hij zwaait enthousiast terug als hij denkt dat de vrouw naar hem zwaait. Truus zal het hem maar niet vertellen...

De Franse slag

Er zijn mensen op het park die meer dan één huisje bezitten. Dat is erg prettig voor de betrokkenen, want het rendement op hun bezit is hier erg gunstig geregeld.

Af en toe komen er echter wat probleempjes voor die te maken hebben met de afbouw van de huisjes, uitgevoerd door Franse aannemers.

Er is een familie, twee zussen en een broer, die ieder een huisje hebben gekocht in de bouwfase. Inmiddels is de familie bij het derde huisje al een beetje gewend aan het Franse tempo maar in het begin was dat nog anders. De eerste van de drie wil zelf aanwezig zijn bij het inrichten van de woning en dus ook zelf constateren wat de mankementen zijn, zodat hij alles heeft opgelost voordat hij terug reist naar Nederland. De arme man is weliswaar bekend met het gezegde: ‘met de Franse slag’, maar nog niet met de praktijk daarvan.

Hij vult drie A4-tjes met mankementen. Eén van de mankementen betreft een deur waarvan het scharnier scheef is gemonteerd. Hij schrijft op de deur: ‘nieuwe deur’, omcirkelt de woorden duidelijk met een dikke pijl naar het bewuste scharnier. Met pen uiteraard want potlood is weer zo weggeveegd. Zo kan de aannemer er niet omheen, al zou hij willen.

De aannemers en de uitvoerders komen heel vriendelijk, handenschuddend en glimlachend vertellen dat de kleine probleempjes, die zich met de bouw van hun huisje hebben voorgedaan uiteraard zullen worden opgelost.

Wanneer precies is moeilijk te zeggen maar natuurlijk binnenkort...

Enigszins teleurgesteld, dat niet alles in dezelfde week van zijn bezoek is opgelost, vertrekt de nieuwe eigenaar weer richting Nederland.

Bij een volgend bezoek aan het park is het probleem van de deur gelukkig verholpen. Er hangt een mooie nieuwe deur met de scharnieren loodrecht boven elkaar. Uiteindelijk, na veel discussies ook alles uitgevoerd wat de glimlachende Fransen hadden beloofd.

Een half jaar na de aankoop van het huisje van deze man, wordt het woninkje van de zus opgeleverd. Een blok verder, eveneens aan de buitenrand van het park.

Gewaarschuwd door haar broer om vooral alle mankementen op te schrijven komt ze goed beslagen ten ijs.

Gelukkig valt het allemaal nogal mee. Behalve een wat vreemde kring op de deur naar de trapkast met wat letters erin gekrast. Netjes overgeschilderd maar door de druk van de pen nog duidelijk leesbaar: 'Nieuwe deur'...

Zo worden sommige klachten opgelost in Frankrijk, frustrerend voor de Nederlanders, die dat incompetent en onbegrijpelijk vinden. Hier denkt de Franse aannemer: 'Misschien is de volgende klant minder kritisch en dat scheelt toch weer een deur.'

Ach, die Franse slag...

Chef de famille

De nieuwe baan van Truus en de beheerder brengt nogal wat zorgen met zich mee. Ze moeten onder andere afscheid nemen van de Nederlandse ziektekostenverzekering. Dat is op zich niet erg. Ze zijn geïnformeerd dat de gezondheidszorg in Frankrijk niet slechter is dan in Nederland. In Frankrijk kennen ze nog het basissysteem voor de zorg zoals dat vroeger in Nederland als Ziekenfonds bekend was.

Omdat Truus en de beheerder goed verzekerd willen zijn, besluiten ze zich te laten voorlichten bij een verzekeringsagent over de Franse aanvullende verzekeringen en de kosten daarvan.

Ze leggen hun oor te luister en komen erachter dat de secretaresse van de huisartsen een agentschap erbij heeft. Ze zoeken haar op en maken een afspraak in haar kantoor aan huis.

Wanneer ze bij het kantoor aankomen worden ze uitgebreid begroet door de roedel honden van het gezin. Via de echtgenoot van de vrouw, die zijn handen vol heeft aan een grote mand met houtblokken voor de kachel, komen ze in het ‘kantoor’ van de agente terecht.

De vrouw komt haastig de ruimte binnen met haar laptop onder de arm. Om deze op het bureau te kunnen plaatsen moet het werkblad eerst worden vrijgemaakt van allerlei paperassen en opgestapelde mappen. Er is niet gerekend op twee bezoekers dus wordt er haastig een gammel krukje bijgezet. Er volgt een tirade over de langzame internetverbinding en de lange opstartperiode van de laptop. Maar dan kan de uitleg beginnen.

Nu moet erbij vermeld worden dat de vrouw ‘een flinke bos hout voor de deur’ heeft, zoals de beheerder dat altijd zo plastisch uitdrukt. Ze is er trots op en heeft een truitje aan met een diep décolleté. Omdat ze klein is ligt de voorgevel min of meer op tafel. Niet te missen dus. Bij iedere beweging van de kleine mollige armen deinen de weelderige borsten op en neer en heen en weer, terwijl haar handen snel over het toetsenbord vliegen. Truus ziet dat haar man het toneeltje gebiologeerd volgt en tikt hem met de voet aan om hem bij de les te houden.

Na de uitgebreide voorlichting over de verschillende mogelijkheden besluiten ze een aanvullende verzekering af te sluiten voor hen beiden en vullen de formulieren in.

Op een bepaald moment komt daarop de status van de personen aan de orde. De vrouw noteert op het formulier van de beheerder: ‘Chef de famille’. Truus en de beheerder schieten in de lach. De vrouw kijkt verrast op en vraagt of er misschien iets niet in orde is?

De beheerder probeert haar duidelijk te maken dat deze opmerking in Nederland ondenkbaar zou zijn. Dat iedereen daar zo geëmancipeerd is dat je daarvoor nog *nét* geen proces verbaal zou krijgen, maar op zijn minst toch wel een waarschuwing en dat ze op deze manier zeker niet veel polissen meer zou verkopen.

De vrouw begrijpt er niets van.

“U bent toch het hoofd van het gezin, of niet?”, vraagt ze verbaasd.

“Ja”, zegt Truus “maar dat is geen officiële status in Nederland. Daar zouden ze het kostwinner noemen, maar alleen als de vrouw niet werkt.”

“Op papier dan?”, probeert ze nog eens moedig, en dat brengt alleen nog meer hilariteit teweeg bij Truus en de beheerder.

“Ja, natuurlijk, op papier wel...”

Heerlijk land, dat Frankrijk. Daar is de man nog steeds het hoofd van het gezin en dat wordt ook nog breed geaccepteerd en zelfs in officiële documenten genoteerd, zonder problemen.

De beheerder maakt regelmatig dankbaar gebruik van zijn nieuwe titel, tot grote pret van Truus, die natuurlijk beter weet...

Bij de bakker op kerstmorgen

Omdat de dochters van Truus en haar beheerder voor de kerstdagen zijn overgekomen, is er een speciale bestelling bij de bakker geplaatst. Terwijl Truus de brunchtafel opmaakt, gaat de beheerder naar de bakker om de bestelling op te halen. Bij terugkomst blijkt dat hij het beste onderdeel van alles is vergeten. De brioche. Daar zijn de meisjes juist zo dol op. Daar hebben ze hele prettige associaties mee van de vroegere vakanties in Frankrijk. Dus is het zoete brood een must voor vandaag.

Dit keer gaat Truus spoorlags naar de bakker om de koek op te halen. Een volle winkel, verdorie...

Na een kwartiertje wordt de bakkerij wat leger en ziet Truus een paar rode pantoffeltjes tussen alle benen door waarin een paar blote voeten zijn gestoken. Via de enkels en de eveneens blote benen ziet Truus een vrouw in een mooie rode peignoir voor de toonbank staan.

Dat kan hier dus gewoon. Niemand kijkt raar, niemand kijkt een ander veelbetekenend aan en er wordt niet onderling gesmoesd. Gewoon lekker een croissantje halen als je nagenoeg naast de bakker woont om daarna lekker bij een kopje koffie van een vers croissantje te genieten, heerlijk in je ochtendjas... Truus weet weer waarom ze het hier zo prettig vindt.

Eerste hulp bij ongelukken

Tegen de tijd dat op de wisseldag de nieuwe gasten binnen druppelen wordt het in de receptie een dolle boel. Men stroomt met zijn allen tegelijk naar binnen, inclusief de kinderen en iedereen wil natuurlijk na een lange filereis zo snel mogelijk ‘zijn’ vakantiehuisje betrekken. Het liefst willen ze ook direct alle info meenemen die in de receptie verkrijgbaar is. Je moet je dan goed kunnen verplaatsen in de gasten en vriendelijk vragen of ze maandag terug willen komen voor alle nodige informatie.

Op een gegeven moment komt er hulp. Hennie, een eigenares van één van de woningen komt helpen. Ze is een gepensioneerd grondstewardess. Een slagvaardig type, die gewoon is om met lastige mensen om te gaan. “Dames en heren”, roept ze in herkenbare KLM-stijl: “Wilt u buiten wachten alstublieft want de mensen die momenteel inchecken hebben recht op hun privacy, komt u hierheen dan geef ik u wat informatie over het park en de omgeving...”

Hierna durft niemand meer langs de groep naar binnen te glippen. De persoon die het lef heeft of onwetend op zoek gaat naar de receptie-deur wordt onmiddellijk gesommeerd terug te keren op zijn of haar schreden: “we moeten allemaal op onze beurt wachten, het is één van de drukste dagen van het jaar, dus alstublieft, graag een beetje geduld. De receptioniste doet wat ze kan om u zo snel mogelijk te helpen.”

Het grote voordeel is dat hierna niemand meer informatie nodig heeft over fietsverhuur, pizahutten restaurants in de omgeving, de mooie steden en leuke activiteiten en over het programma van het animatieteam. Zelfs het feit dat Truus een E.H.B.O-diploma heeft wordt breed uitgemeten en waar ze dat diploma in het verleden al voor nodig heeft gehad.

Op een gegeven moment wordt het in de receptie akelig rustig, tot verbazing van de receptioniste en Truus. Toch maar even kijken wat er aan de hand is.

Rond een tuintafel op het terras naast het receptiegebouw staat een grote groep mensen ademloos te luisteren naar het verhaal van Hennie en niemand heeft in de gaten dat de receptie leeg is. Het ontlasten van de receptiedrukke is haar heel goed gelukt. Truus en de receptioniste hopen eigenlijk stiekem dat ze volgende week weer komt helpen.

De beheerder heeft haar ’s avonds een lekkere fles wijn gebracht namens het hele team. Hennie drinkt geen wijn maar ze is zeer verguld en bijna ontroerd door het gebaar. Wie is niet gevoelig voor waardering?